

Pál apostol intése a rothadatlan koronáért való küzdésre

Időpont: 1931. január 18. Vízkereszt utáni 2. vasárnap, délutáni istentisztelet

Helyszín: Győr

Alapige: 1Kor 9,24-27

Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek.

Mindaz pedig aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatürtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos; Hanem megsanyargatom testemet és szolgálóvá teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

Kedves Testvéreim! Mit gondoltok, ha Pál apostol ma élne és végigmenne Győr városának utcáin és meglátná a hatalmas plakátokat, melyek hirdetik, hogy ezen és ezen a versenypályán futballmeccs lesz – mit gondoltok elmenne-e Pál apostol erre a meccsre? Könnyű volna erre felelni, ha az a volna ott nem volna! Mindig nehéz arra a kérdésre felelni, ahol a volna ott van. Én azonban azt hiszem, ha Pál látna egy ilyen versenyt, ha látná, mennyi benne a durvaság, a bálványimádás, a szenvedélyek felkorbácsolása, akkor kérdés, hogy elmenne-e? Azt hiszem nem menne el. De hogy ő ott Görögországban részt vett egy ilyen versenyen, az minden valószínűség szerint biztos. Ebben a képben a kifejezések olyan szakszerűek, hogy csak olyan ember írhatta le, aki egy ilyen versenyen maga is részt vett. Elment, mert egész nyugodtan elmehetett erre a futóversenyre, mert nem érezte másokra nézve megbotránkoztatónak azt, hogy ő ott jelen van és mert nem érzett önmagában semmi olyat, ami veszedelmet jelentett volna számára.

Pál apostol elmehetett a világ minden részére, azokra a helyekre, ahová mások nem mehettek el, mert az ő élete koncentrált, sűrített élet volt. Akár aludt, akár a szövőszék mellett ült, akár az oltárnál állott, ő mindig ugyanaz a keresztyén ember volt. Őt nem lehetett kimozdítani keresztyén életéből, mert a súlypontja volt az ő életének a keresztyénsége. Tehát akárhová ment, nem ő alkalmazkodott környezetéhez, hanem az ő központosított, sűrített egyéniségéhez kellett alkalmazkodni minden környezetének. Ő elmehetett a korinthusi versenypályára, az ő figyelmét nem a pálya hatalmas nagysága kötötte le, nem az atléták izmai gyönyörködtették, őt nem izgatta az, hogy melyik fog nyerni, ő nem kiáltott, hogy „szorítsd!” annak, amelyik az ő jelöltje, az ő tippje volt. Gondolatai akkor is, ott is megmaradtak központosított keresztyén gondolatnak. Akármerre járt, gondolatai mindig a Krisztus, az Isten, annak országa és az evangélium körül jártak.

Kedves Testvéreim! Csak azok képesek arra, hogy mindenütt és mindenben épülési alkalmakat keressenek és lássanak, akiknek élete ilyen központosított élet, mindig és mindenben Istent és Krisztust látja.

Nézzétek meg Jézus Krisztust. Ott jár a Genezáret partján és amint nézi a szántóvetőt, az neki üzenetet tolmácsolt abból a másik világból és így születik meg a magvető példázata. Mikor a liliomra tekint, abban a pillanatban az Istenre gondol, a liliom gyönyörűsége szirmai emlékeztetik a mindenről gondoskodó Isten szerelmére. Mikor meglátja az út szélén kapirgáló madarakat, rögtön megérzi azt, amit Isten ezek által üzen, hogy sem nem vetnek, sem nem aratnak, a mennyei Atya mégis eltartja azokat. Nincs Jézus életében egy olyan alkalom, akár

szerető szívek közt, akár ellenség között volt, hogy mindig és mindenben Istent ne látná, Isten üzenetét ne olvasná el.

Milyen csodálatos, hogy Jézusnak ezt a koncentrált, összpontosított életét hogyan örökölte Pál apostol is. Akárhová megy, mindenben Istent látja és Ő tőle fogad el tanítást.

Képzeljétek el azt a versenypályát, ahová Pál apostol egyszer megváltotta a jegyét. Képzeljétek el, amint bemegy arra a pályára. Ott mindenki el van foglalva, ott mindenki mindenre gondol, csak Krisztusra, Isten országára nem gondol más, csak az a poros vándor, az az egyszerű takácsmester. Hogy azon a mérkőzésen mik voltak Pál apostol sportélményei, arról beszél ez a szentlecke.

Az első élménye a mi számunkra, hogy Pál apostol mindenkor és mindenütt Istenre tudott gondolni. A verseny alatt az első percben észreveszi, hogy ott mindenki fut ugyan, de csak egy veszi el a jutalmat. Szinte magam előtt látom, amint nézegeti a futókat, ahogy egy nyílegyenes vonalban ott helyezkednek el a startnál és feszült figyelemmel várnak a jeladásra, hogy nekilóduljanak és amint nekilendültek az az egyenes, amiben indultak, hogyan válik mindig görbébbé. Vannak, akik lemaradnak, de újra összeszedik erejüket. Pál apostol elnézi, mennyire változik a futók sorrendje és megállapítja, hogy mindezek között csak egy tud befutni. És amint elnézi őket, nem arra gondol, hogy vajon melyik fog befutni, az a neki szimpatikus fiatal-ember-e, vagy aki a kezdettől fogva vezet, vagy talán az, aki spórol az erejével s majd csak a célnál adja bele minden erejét a futásba. Erre nem is gondol. Gondolatai másutt járnak. Eltűnik szeme elől a nagy stadion, a hatalmas tribünök, az izgatott közönség, a futók, s arra gondol, hogy az élet is egy ilyen futás! Hányan megindulnak a keresztyén életbe és mennyien lemaradnak. Gondolatai szertejárnak gyülekezeteiben és látja azokat, akik lábai előtt ültek és aztán lemaradtak, visszamentek a világhoz és szívében annyi szánalom van ezek iránt. Oh, nem érzitek-e, hogy abban a rövid kis mondatban melyben Pál apostol első sportélményét mondja el, benne van az a szent sürgetés, hogy – fussatok! De benne van az a fájdalmas sürgetés is, hogy elmaradt keresztyének, Lót feleségének ivadékai, kik mindig hátranéztek és örökre búcsúzkodni akartak – vigyázzatok, lemaradtok!

Mit jelent ez az élmény a te számodra? Gondolj arra, hányan jártak veled az iskolába, talán nem is tudod merre vannak? Vajon megtudnád-e mondani, hol vannak azok, akikkel konfirmációkor itt együtt álltál az oltár előtt, mikor megkezdődött a komoly versenyfutás a keresztyén életpályán. Hova lettetek, merre maradtatok? Hol vagy te most a sorban? Ne arra gondolj, hogy az egyik gazdag lett, te szegény vagy, az egyik úr lett, te szolga vagy, hanem hogy a keresztyén életed területén Istenhez való viszonyod területén hol vagy te most? Ott rohansz-e az első sorban, vagy ott kullogsz hátul, mint rokkant, aki már csak becsületből futod végig a pályát, hogy ne mondják, hogy kiálltál?

Helyezze Isten Szentlecke a te lelkedre ezt a kérdést, hogy a konfirmációkor együtt induló társaid közt a keresztyén versenypályán hányadik vagy? Első vagy-e, a közepén botorkálsz, vagy hátul kullogsz?

Második élménye Pálnak: „*Mindaz pedig, aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető*” legyen. Lehet, hogy Pál apostol elkezdett beszélgetni azokkal, akik futottak, és talán a győztes teljesítménye bámulatba ejtette és érdeklődött tőlük, hogyan szereztek ezt a nagy teljesítőképességet? És akkor azok azt mondhatták neki, hogy ne gondold ám, hogy az csak úgy megy, hogy egyszerűen odaállunk a starthoz, nekünk egész életünket erre a szolgálatra kell ráhelyeznünk. Aki versenyezni akar, annak egész életrendje meg van szabva, egész élete a sportszabályok drótsövényei közt folyik le. Örömeikről, szórakozásokról kell lemondaniok,

élvezetektől megfosztania magát. Mikor kigyúlnak a nagy város fényszórói és a többi fiatalság dorbézol és mámoros gyönyörök után jár, őt akárhogyan húzza a szíve, akárhogyan hajtja a vágya, pihennie kell. Le kell pihennie, magatürtőztetőnek kell lennie, másképp nem lesz győztes. Vagy mikor barátai habzó serleggel koccintanak feléje, neki nem szabad máshoz nyúlnia, mint üdítő kristálytisztá vízhez, mert ha nem magatürtőztető, nem nyerhet. És mikor Pál ezt hallja, egyszerre eltűnik előtte megint a sportpálya és arra gondol – és ez lesz a második élménye – hogy ezek mi mindenről le tudnak mondani, hogyan tudják koncentrálni, összpontosítani minden erejüket arra, hogy győzni tudjanak. Megjelenik előtte a keresztyén élet területe és látja benne, hogy azok a futók, akik kétfelé sántikálnak soha-soha nem fognak, nem tudnak győzni. Csak az, aki egész életét rászánja. Elgondolja, mennyi gúnyt kell azoknak a versenyzőknek elszenvedniök. Mennyi kísértés érheti őket és nem törődnek vele, elkergetik maguktól csak azért, hogy övék legyen az a hervadó babérkoszorú. És akkor gondol arra, hogy mennyi keresztyén ember van, aki nem tudja beleágyazni életét abba a gondolatba, hogy nekem győznöm kell. Nem bírja elviselni, hogy különcnek, túlzónak mondják és megy a világgal, lemarad a versenypályán.

Oh, helyezné rá Isten Pál apostolnak ezt a második élményét is a lelkedre. Lásd meg, ha te lemaradtál, ha az utolsók között vagy konfirmációi társaid között, az azért van, mert kétfelé sántikáló étellel akartad kikerülni ennek a világnak gyalázatát, mely győztes korodban a legjobban tapsolt volna neked.

Harmadik sportélménye Pál apostolnak amit így fejez ki: „*Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos*”. Kedves Testvérem! Pál itt már nem mondja meg magát a tény, ami ezt az élményét felkeltette. Csak magát az elhatározást, amit benne ez a tény kiváltott. De el tudjuk képzelni mi váltotta ki ezt az élményt és az bizonyára a futók céltudatosága volt. Elnézte őket, amint odaállnak starthoz. Abban a pillanatban megszűnik számukra minden, nem látnak mást, csak a célt, amit el kell érniök. Amint rohannak, mindenhol kiáltások hangzanak feléjük, sokan integetnek nekik, de ők nem hallanak, nem látnak semmit, csak mennek előre. Lehet, hogy valamelyik egy pillanatra félrenéz és Pál szomorúan látja, hogy az az egy félrepillantás mennyivel lemarasztalta. Ez a céltudatoság volt az az élmény, mely kiváltotta azt az elhatározást benne, hogy „*Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem.*”

Kedves Testvérem! Azzal kezdtem igehirdetésem, hogy Pál élete koncentrált keresztyén élet volt. Központja Krisztus volt. Ő uralta egész életét. Ő róla gondolkodott és ez erősítette. Ha valaki közületek azt mondja, hogy lehetett ilyen egyoldalú életet élni, annak hadd mondjam meg, hogy minden ember élete ilyen egyoldalú. Van egy ilyen központ életében, ahova minden gondolata irányul, minden ebből az irányból érdekl. Nem lehet ezt kikerülni. Vannak emberek, akik életének középpontja a saját „énjük”, annak a dédelgetése. Akárhova mennek mindig, mindenben az „én”-t látják. Elmennek egy hangversenyre és ott nem hallanak zenét, csak azt nézik, ki ül mellettük, ki bókol, ki udvarol nekik, mert az „én” az életük középpontja és mindent ebből a szempontból néznek. Vannak emberek, akik életének talán a művészet a központja. Bemennek egy egyszerű kis falusi templomba és nem hallanak semmit a kövek beszédéből, a halhatatlan Isten igéjéből, csak azt látják, milyen ízléstelen az az épület.

Kedves Testvérem! Hadd kérdezzem meg tőled és legyen ez számodra Pál apostol negyedik élménye – mi a te életed középpontja? Ahova gondolataid mindig visszatérnek, amiben minden növekszik, amit mindenben megtalálsz és meglátsz. Keresd meg és ha úgy látod, hogy az nem az a Krisztus, aki volt Pál életének középpontja, aki el tudta mondani: „*én többé nem élek, de él bennem a Krisztus*”, - ha nem az a Krisztus a központ nálad, akkor vigyázz,

mert te benne vagy a bálványimádás állapotában, nem az az Istened, akihez imádkozol, hanem amihez mindig visszajár a gondolatod.

Jaj annak az embernek, kinek középpontja nem a Krisztus. Ott áll a versenypályán indulás előtt, nem néz a kendőre, ami az elindulást jelzi, hanem elbáméskodik, nézi a sokaságot és lemarad.

Az nem tragikus, ha nem vagy, ha nem leszel az első, nem lehet mindenki az. Az a tragikum, ha valaki lemarad, ha nem tud befutni az aranyváros kapujába, ahol várja őt az Úr Jézus Krisztus. Oda csak azok tudnak befutni, kik életének középpontja az Úr Jézus Krisztus.

Ámen

Ima: Jóságos Istenünk, szerető mennyei Atyánk! Tudjuk, hogy Te mindenben tanítasz bennünket. Az ég, millió csillagzatával nagyságot hirdet. A zúgó patak arról beszél, hogy gondviselő Atyánk vagy. Minden teremtményed Hozzád akar vezetni. De csak azokat tudják Hozzád vezetni, akik életének középpontja Te vagy. Oh, mennyi üzenet mellett megyünk el napoként, és semmit nem hallunk azokból és nem lett élmény számunkra. Nem hallottuk meg, mert nem Tereád voltunk berendezve. Büntudatunk alatt meghajtjuk fejünket és bevalljuk, milyen sokat gondolunk másra és nem Reád. Oh, bocsáss meg, mert nem csak irántad vétkezünk, hanem saját magunk ellen is. Taníts meg bennünket úgy látni, mint Pál, hogy mindenben, mindenkor Téged lássunk. Oh, Urunk mi olyan lusta versenyzők vagyunk, csak pihenni, jobbra-balra nézegetni akarunk és elfelejtjük, hogy hervadhatatlan koronával ott vársz bennünket a célnál. Oh, adj erőt, hogy az apostollal tudjuk mondani ezt az elhatározást: „*Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra, úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos, hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem*” - mert én be akarok futni, oda akarok érni Tehozzád.

Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...

Ámen.